

„Og blive brændt inde af Røvere?“

„Ja, Egnen skal jo rigtignok være lidt usikker. Men Klimaet vilde passe Deres Mand udmærket. Det er Sol og Varme, han trænger til. Jeg er overbevist om, at nogle Aars Ophold i fremmed Luft vilde gøre Underværker.“

Inger var bleven tavs. Hun havde uvilkaarlig trukket sig lidt bort fra ham og saae ikke op. Kort efter standsede de foran Doktorens Hus, hvor det øvrige Selskab allerede en Tid havde staaet og ventet for at sige Farvel til ham.

Per og Inger havde længst hjem og maatte deltage i den hele Række Afskedsscener. Inger havde stille stukket sin Arm ind under Pers, og da de endelig blev ene, trykkede de sig ind til hinanden med den heftige Længsel, der kunde opstemmes hos dem en saadan Aften mellem Fremmede. Inger lagde kærlighedsfuldt sin Kind til hans Skulder. Og saadan gik de langsomt mod Hjemmet i den stille, klare Maanenat og standsede tilsidst midt paa Vejen for at udveksle et Behudelsens Kys.

Da de kom hjem, skulde Inger ulykkeligvis ud i Køkkenet i et Husholdningsanliggende. Hun var kommen til at tænke paa nogle Agurker, som Kokkepigen skulde lægge i Lage, og hendes husmoderlige Pligtfølelse tillod hende ikke at gaa til Ro, før hun havde forvisset sig om, at hendes Ordre var efterkommet. Saa saae hun med det samme indenfor i Barnekammeret for at forhøre hos Pigen, hvorledes Aftenen var gaaet.

„Tænk, Ingeborg har igen haft daarlig Mave,“ sagde hun, da hun kom ind til Per, der imidlertid havde tændt Lampen i sin Stue. Han sad ved Arbejdsbordet med en Bog foran sig og lod, som om han læste.